

[Ingerlise Koefoed]

secentre, kvindehøjskoler, kvindehuse, kvindefestivaler, kvindeølejre osv., at det skal optræde som en vigtig formidler imellem de mange græsrodder, som har gode ideer til kvindekulturelle projekter, men måske ikke har penge til at gennemføre dem for og måske ikke har nogen at snakke med om, hvordan man gennemfører dem, og så de myndigheder, som skal stå for uddeling af midler fra kvindekulturpuljen. Man kunne også forestille sig, at dette kvindekulturcenter – det skal måske hedde noget andet, men sådan omtaler jeg det altså for øjeblikket – måske på baggrund af indsamling af erfaringer fra de projekter, der får støtte, kunne udstikke retningslinjer for en eventuel fremtidig varig støtteovgivning på området.

Kvindebevægelsen var stærk i 1970'erne, som jeg sagde for, da jeg omtalte rødstrømperne, og den er stadig stærk. Men forholdene og bevægelsen har ændret sig, erfaringer og historie fra dengang og fra før rødstrømperne kunne nyttiggøres i dag og være med til at inspirere den ligestillingsdebat, som vi jo ikke får afsluttet her i dag, den debat, som fortsat vil foregå mellem mænd og kvinder om kønnenes ligestilling og lige rettigheder.

(Kort bemærkning)

Lilli Gyldenkilde (SF):

Da jeg jo kender forretningsordenens bestemmelser om, at man ikke må diskutere med formanden, har jeg ikke i sinde overhovedet at indlade mig på dette, men vil undskylde over for forsamlingen, at jeg glemte to små ord, nemlig »citat slut«. Og for at der ikke skal være misforståelser, skal jeg gentage, at det, som jeg læste op, var fra en artikel i Information torsdag den 15. januar 1987; artiklens overskrift er: »Fleksibel arbejdstid vil være en pestilens for familierne«, og citatet var af andet afsnit i anden spalte med undtagelse af de to sidste linjer. »Citat slut« skulle have været indføjat. Undskyld.

Jytte Andersen (S):

Kvinder i dag ønsker en lige og selvstændig placering på arbejdsmarkedet, vi ønsker fuldtidsarbejde, vi ønsker på lige fod at have indflydelse på tingene, vi ønsker på lige fod med mændene at have andel i et karrierefor-

løb. Med andre ord: kvinder er ikke den arbejdskraftreserve, som man kan hive ind og ud af arbejdsmarkedet. Derfor skal arbejdsmarkedet og uddannelsessystemet geares efter kvindernes specielle kvalifikationer.

Vi ved, at udsigterne er dystre, vi ved, at opbremsningen i den offentlige sektor går mest ud over kvindearbejdspladser, og vi ved også, at den teknologiske udvikling skaber nye arbejdspladser, der stiller nogle kvalifikationskrav, som kvinder ikke har i dag.

Dertil kommer den provokation, som fru Lilli Gyldenkilde også har været inde på: at udviklingen i lønvilkårene går den helt forkerte vej. Situationen for Kvindeligt Arbejderforbunds medlemmer er i dag den, at kvinders løn i 1986 er 86,4 pct. af en gennemsnitsløn på det private arbejdsmarked. Det er 0,3 pct. lavere, end da vi fik ligelønsloven. Det er helt uacceptabelt, at arbejdsministerens bidrag til redegørelsen kun taler om at ville kigge på udviklingen og følge den nøje.

Situationen er altså den, at kvindernes krav om ligestilling og om ligestilling står i skærende modsætning til de muligheder, den teknologiske udvikling giver. Bevares, redegørelsen taler om mange forskellige initiativer. De er imponerende i antal, når man sådan stabler dem oven i hinanden, og der er heller ingen tvivl om, at der er mange både i arbejdsmarkedssystemet og i uddannelsessystemet, som med entusiasme går i gang med nye projekter, men problemet er, at de er for små, de er for begrænsede, de er ikke dækkende nok for den store gruppe af kvinder, der er i klemme.

Derfor efterlyser vi, som fru Helle Degn har gjort, det politiske signal, der skal give kvinder, unge såvel som voksne, et håb for fremtiden. Og her er det, vi foreslår en kvindegaranti for uddannelse og beskæftigelse. Det er nødvendigt af to grunde. Den ene grund er, at kvinder ved en kvindegaranti skal gives tiltro til deres egne muligheder, deres egne kvalifikationer.

Den anden er, at arbejdsmarkedet og uddannelsessystemet skal ændres fundamentalt i deres strukturer. Arbejdets organisering skal undgå den dequalificering af kvinders arbejde, som følger af, at det er mænd, der tager sig af de kreative og planlæggende jobfunktioner, og det er kvinder, der tager sig af de mere automatiske arbejdsprocesser.